

EEVA KIVINIEMI

Keikka

KATI BERG
TUTKII

Eeva Kiviniemi

Keikka

SAGA Egmont

Keikka

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2022 Eeva Kiviniemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728599792

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kirja on saanut tukea Turun kaupungin kulttuuri- ja nuorisolautakunnalta.

*Ellalle ja Casperille, jotka antoivat käyttää tarinaansa
rinnakkaistodellisuudessa*

*Til Ella og Casper, som lod mig bruge deres historie i et parallelt
univers*

”Muumipeikko heittäytyi pitkin pituuttaan sammalikkoon. Hänestä tuntui kuin koko pää olisi keinunut levottoman veden mukana, joka vain lainehti ja lainehti hänen allaan.

– Minä leikin, että sinä olet ryöstänyt minut, kuiskasi Niiskuneiti.

– Niinhän minä olenkin, Muumipeikko vastasi ystävällisesti. – Sinä huusit kauheasti, mutta minä ryöstin vain.

Aurinko oli laskenut, mutta näin kesäkuussa ei pimeästä kannattanut puhua. Yö oli kalpea ja unelmoiva ja täynnä taikuutta.”

Tove Jansson: Vaarallinen juhannus

Kevätkesä 2019

1

Kati Berg seuraa kolmea vesiskootteria, jotka kaahaavat Tanskan kuninkaallisen kirjaston edessä olevassa kanaalissa. Kyydissä näyttää olevan nuoria miehiä keltamustissa märkäpuvuissa.

Eivät nuokaan vehkeet aurinkoenergialla kulje, hän mieltii.

Vesiskoottereiden murina ja mouruaminen ärsyttää Katia, mutta hän pysyy hiljaa, koska ei halua pilata raukeaa tunnelmaa. Hän vilkuilee muissa lepotuoleissa istuvia ihmisiä, jotka seuraavat hiljaisina vesipetojen menoa. Temppuilu muuttuu yhä uhkarohkeammaksi.

Yksi kuljettajista yrittää liian tiukkaa kaarrosta, kellahtaa nurin ja molskahtaa veteen. Kaikki lepotuoleissa istuvat ihmiset alkavat spontaanisti taputtaa, niin myös Kati ja Pertti. Vapautunut nauru lainehtii kirjaston edustalla, ihmiset katsovat toisiaan silmiin, hymyilevät ja iskevät silmää.

”Yes!” joku huutaa. ”Wuhuu!”

Veden varaan joutunut kuski kiipeää takaisin menopelinsä päälle ja vesiskootterit suuntaavat vaivihkaa merelle päin.

”En sitten näköjään ollut ainoa, jota tuo elvistely ärsytti”, Kati kuiskaa Pertille.

”Et todellakaan. Tämä kollektiivinen reaktio on tyypillisen tanskalainen, välitön ja rento. En varmaan unohda tätä ikinä”, Pertti nauraa ja silittää Katin hiuksia.

”Minä tulen muistamaan joka minuutin koko matkasta”, Kati kuiskaa ja ottaa Perttiä kädestä.

Kati ja hänen aviomiehensä Pertti Nikkarinen ovat olleet puolitoista viikkoa Kööpenhaminassa, joka oli heidän nuoruutensa mekka. He ovat pysyneet poissa Strøgetiltä, leveältä kävelykadulta ja turisteja kuhisevilta aukioilta. Mielikuvat opiskeluvuosina kolutusta kaupungista ovat kuljettaneet heitä eteenpäin. He ovat pujahtaneet pienille sokkeloisille sivukaduille, löytäneet taidekahviloita ja kolunneet museoita. Erityisesti he ovat nauttineet kuljeskelusta kaupungin vanhoissa puistoissa.

He ovat matkustaneet hitaasti: Turusta laivalla Tukholmaan, junalla Ruotsin halki Kööpenhaminaan. Juutinrauman silta oli ollut molemmille uusi kokemus. Heidän nuoruudessaan junat ajoivat sisään laivoihin, jotka kuljettivat ne Kööpenhaminaan. Mutta Köpiksen rautatieasema oli näyttänyt samalta kuin aina.

Kati on hankkinut heille Airbnb-kaksion Frederiksbergistä. Hän hurmasi nuoren isäntäväkensä puhumalla muutaman strategisen sanan tanskaa. Pariskunta oli juuri lähdössä kahden viikon lomalle, kun Kati ja Pertti saapuivat.

Airbnb-koti on vanhassa kivitalossa ja sisustettu niin tanskalaisesti kuin ylipäättään on mahdollista. Lattiat ovat lakattua lautaa, katossa on koukeroisia stukkokoristeita ja design-valaisimia. Suurissa ruutuikkunoissa on leveät ikkunalaudat, mutta ei ikkunaverhoja, seinillä modernia taidetta ja julisteita. Keittiö on pieni, mutta käytännöllinen.

Kattolamppua ympäröi ohuista kuparilangoista taivuteltu kehikko.

Heidän alttarinsa on kuitenkin *hyggebench*, keittiön ikkunan eteen nikkaroitu, pehmustettu penkki, johon on kasattu tyynyjä. Siitä näkyy isolle sisäpihalle, jossa kasvaa valtavia, tuuheita puita. Niiden varjossa on tuoleja ja pöytiä – ja tietenkin polkupyöriä. Penkillä he juovat aamukahvinsa ja siihen he käpertyvät iltaisin kaakaomukin kanssa juttelemaan.

Tanskalainen *hygge* on aikoinaan saanut heidät rakastumaan maahan. Kati on yrittänyt luoda samaa pehmeää ja keveää tunnelmaa heidän Turun taloonsakin, mutta heti kun hän astuu oven ulkopuolelle, häntä kylmää suomalaisen elämäntavan työkeys, kankeus ja kaunaisuus. Jos joskus yrittääkin toimia vapautuneesti, saa osakseen pitkiä ja merkitseviä katseita.

Kati ja Pertti ovat rakkaassa hyggemaassaan juhlistamassa uutta vaihetta elämässään. He ovat myyneet Raunistulan omakotitalon, tyhjentäneet sen ja muuttaneet Turun keskusta. Muutto on ollut raskas, uuvuttava ja sekava, mutta nyt se on valmis. Piispankadun puutalo-osakkeessakin tuntuu jo kodilta.

Kati pyörittelee turvonneita nilkkojaan ja ajattelee, että heidän matkansa on ollut kuin ihmiselämän fazeerinparhaat. He ovat rakastuneet toisiinsa uudelleen ja opetelleet taas samaan parhaat puolet esiin toisistaan.

Tanskassa Kati nauttii eniten siitä, että hän voi hengittää vapaasti, koska ei erotu muista. Hänen värikkäät kirpparivaatteensa ja kukkamekkonsa sulautuvat tanskalaiseen tyyliin, joka on paljon sallivampi ja romanttisempi kuin suomalaisten keski-ikäisten naisten. Katin vaalean hiekanväriset, huolimattomasti pään päälle kasatut hiuksetkin näyttäivät täällä luontevilta.

Kati katselee raukeana kivetyssä uomassaan virtaavaa vettä. Se on oikeastaan vähän kuin Aurajoki, leveämpi vaan, Kati hoksaa. Meri ei ole kovin kaukana tästä.

”Christiania ei ollut ennallaan. Siellä ei ollut samaa yhteisöllistä fiilistä kuin ennen”, Kati pohtii ja juo viimeiset pisarat lattestaan.

”Ehkä ei, mutta eihän me toisaalta pössyteltykään, niin kuin sillon joskus... Mutta kyllä, minullekin tuli sellainen olo, että Christianiassa saa oikeasti varoa rikollisjengejä. Ei sellaista ennen tarvinnut pelätä. Se valokuvaamiskielto on tästä hyvä esimerkki. Toisaalta yhtenä kesäpäivänä vapaakaupungissa voi olla tuhansia turisteja. Tarjonta on entisellään, mutta tunnelma ei.”

”No ei kai me sillon niin kovin paljon polteltu”, Kati vähättelee.

”Jaa ei vai? Rouvalla taitaa olla valikoiva muisti”, Pertti kiusoittelee.

Kati pukkaa miestänsä kylkeen.

”Tiesitkö muuten, että kannabis ei ole enää laillista edes Christianiassa? Meidän nuoruudessa oli toisin”, Pertti muistelee.

Kati pyörittää päätään ja sanoo, että hän on jo pitkään kannattanut kannabiksen laillistamista. Kanadassakin laillistettiin ensin lääkekannabis ja sitten viihdekäyttö. Miksi antaa rikollisille rahat, jotka voitaisiin saada verotulona valtiolle?

”Hyvä pointti. Mutta Kanadassakin katukaupassa myyty kannabis on halvempaa kuin laillinen, ja siitä on seurannut ongelmia. Huumeita on tutkittu paljon, ja monet tutkijat ovat kyllä laillistamisen kannalla”, Pertti sanoo.

”Tiedätkö muuten, miksi tätä rakennusta sanotaan *Mustaksi timantiksi*?” Kati vaihtaa puheenaihetta.

”En, mutta nimi on kyllä osuva”, Pertti sanoo.

”Elise kertoi, että lempinimi on lähes virallinen ja viittaa rakennuksen mustaan, kiillotettuun graniittipintaan, mutta myös epäsäännöllisiin kulmiin. Talohan näyttää olevan vinossa, kun sitä katsoo kauempaa.”

”Hyvä lempinimi. Onko Elise muuten jo kunnossa?” Pertti kysäisee. Elise on molempien ystävä opiskeluajoilta. Hän on kärsinyt pahasta työuupumuksesta ja jäänyt edellisenä syksynä pitkälle sairauslomalle kirjastosta.

”Ei ihan, mutta voi jo selvästi paremmin. Hän on nyt vuorotteluvapaalla, koska ei tuntenut itseään tarpeeksi vahvaksi menemään töihin. Fiksu ratkaisu ja toimii Eliselle, kun hän saa vuokratuloja siitä kimppekämpästä.”

Kati katselee hetken veden väreilyä.

”Christiansborgissa oli kyllä kiva käydä. Sinne me ei sillon nuorina ikinä menty. Mutta nyt kun on nähnyt *Borgen*-sarjan, sinne vallan linnakkeeseen oli ihan pakko päästä. Ja kuvata ne ulkoportaat! Melkein odotin, että pääministeri Birgitte Nyborg olisi kävellyt vastaan.”

”Minä taas haluisin nähdä Katrine Fønsmarkin, sen tv-toimittajan. Se vois juosta vaikka tuosta ohi lenkillä”, Pertti sanoo ilkikurisesti.

”Ootko muuten huomannut, että se Kätinen näyttelijä on saman näköinen kuin Majken Wexø? Se MTV:n juontaja, johon kaikki nuoret miehet rakastuivat kasikytluvulla. Klassisen söötti tanskalainen. Hän on muuten vain muutaman vuoden nuorempi kuin minä”, Kati jatkaa.

”Kai minä nyt Majkenin muistan. Näen hänestä vieläkin unia”, Pertti kiusoittelee.

Kati ilmeilee miehelleen, vilkaisee kelloa ja laskee tunteja.

”Sitä vaan mietin, että jaksetaanko me tänään vielä sinne vanhalle poliisiasemalle? Kun siellä on kuvattu niitä *Silta-* ja *Rikos-*sarjoja ja haluaisin nähdä senkin. Se sisäpihan pylväikkö on niin upea! Vitsi mitä fanituristeja meistä on vanhoilla päivillä tullut! Ja kaameita *namedroppailijoita* kans! Melkein nolottaa, mutku tää on niin kivaa”, Kati päivittelee.

”Kaunis ilta, mikäs tässä on kävellessä. Levätään nyt ensin kunnolla ja katsellaan samalla netistä joku ruokapaikka, joka olisi sillä suunnalla. Voidaan liikkua vaikka metrolla, jos alkaa väsyttää”, Pertti ehdottaa.

”Jos kuitenkin hakisin meille ensin oluet. Tai voin tuoda sinulle viiniäkin, jos täällä myydään. Nyt tekee mieli ottaa iisisti ja juhlistaa tätä onnistunutta matkaa!” Pertti ehdottaa.

Kati nyökkää kiitollisena ja jää katsomaan kimmeltävää vettä.

2

Viimeisenä iltana Kati ja Pertti menevät Tivoliin, koska se on perinne. He kävelevät värillisten lamppujen alla ja katselevat, miten kaikenikäiset tanskalaiset pitävät estottomasti hauskaa yhdessä. He ovat aina ihmetelleet sitä luontevuutta, jolla isovanhemmat, lastenlapset, nuoret ja aikuiset huvittelevat yhdessä. Suomessa eri ikäluokat pysyttelevät tiukasti omissa pilttuissaan.

He ostavat jäätelöt ja menevät istumaan samalle penkille kuin aina. Se on vähän syrjässä, ja siellä on hyvä jutella ja katsella muiden iloa.

”Sain muuten iltapäivällä Millalta viestin”, Pertti muistaa.

”Täytyy tunnustaa, että melkein unohdin sen siinä pakkaamisen tiimellyksessä. Milla vaikutti jotenkin hätäantyneeltä. Hän kirjoitti, että haluaa puhua sinun kanssasi, kun pääsee huomenna aamulla tänne.”

Katin jäätelö jää leijumaan suun eteen kuin mikrofoni.

”Milla haluaa puhua minun kanssani? Mitä ihmettä minä nyt taas olen tehnyt väärin? En millään jaksaisi riidellä, kun meillä on ollut niin ihana matka”, hän huokaa.

”Luulen, että nyt on kysymys jostakin ihan muusta. Viesti alkoi ihan normaalisti, mutta sitten sävy äkkiä muuttui. Sain sellaisen käsityksen, että Milla oli töissä joutunut pahaan paikkaan, jota haluaisi purkaa juuri sinun kanssasi”, Pertti sanoo.

”Odotapa, etsin sen”, hän sanoo ja alkaa räplätä puhelintaan.

Katin ja Pertin tytär Milla Nikkarinen valmistui toukokuussa poliisiksi kurssinsa toiseksi parhaimmin arvosanoin ja sai heti lyhyen sijaisuuden Turun pääpoliisiaseman hälytys- ja valvontatehtävissä. Juhannuksen jälkeen hän aloittaisi rikostutkinnassa vanhemman rikoskonstaapeli Ville Riihelän vanhempainvapaan sijaisena.

Millakin on matkalla Tanskaan, koska hänen veljellään Mikaelilla olisi *bachelor concert* Aarhusissa seuraavalla viikolla. Mikael opiskelee jazzrumpaliksi. Konsertissa hän soittaisi oman yhtyeensä, Trio Nikkarisen kanssa. Koko perhe on kutsuttu konserttiin, josta Mikael saisi BA:n paperit.

Katin ja Millan välit ovat olleet viileät jo pitkään. Kun Pertin ja Katin suhde kriisiytyi edellisenä syksynä, äidin ja tyttären välit kiristivät katkeamispisteeseen. Kumpikaan ei halunnut ottaa ensimmäistä askelta tilanteen selvittämiseksi, ja nyt Katia alkaa hävettää. Hänen olisi pitänyt pysyä vanhemman roolissa eikä lähteä niin vahvasti mukaan riitaan. Että sitä pitääkin aina olla niin impulsiivinen ja lapsellinen.

”Tässä. Lue itse”, Pertti kehottaa ja antaa puhelimen vaimolleen. Kati silmäilee WhatsApp-viestiä hämmentyneenä.

Eksenttrinen historiantutkija Kati Berg jatkaa tutkimuksiaan menestyneen cosy crime -sarjan kolmannessa osassa!

Nuori valokuvaaja siepataan työkeikalla. Poliisi Milla Nikkarinen on mukana tapauksen esitutkinnassa – ainakin siihen asti kunnes selviää, että Millalla on ollut suhde siepatun naisen poikaystävään.

Millan äiti, historioitsija Kati Berg iloitsee uudelleenlöydetystä rakkaudesta avioliitossaan sekä lähentyneistä väleistään Millaan. Tummia pilviä tuovat kuitenkin lähimetsästä löydetyt pilaantuneet alueet. Luonnonsuojelun nimeen vannonut Kati ei voi olla tutkimatta mahdollista ympäristörikosta. Jälleen kerran äidin ja tyttären tutkimukset risteävät yllättävästi.

Turkuun sijoittuvan Kati Berg tutkii -dekkarisarjan ensimmäinen osa ”Joki” oli vuoden 2020 yllätysmenestys. Sarjasta on myyty optio elokuva oikeuksiin.

Eeva Kiviniemi on turkulainen toimittaja ja erikoiskirjastonhoitaja. Kiviniemi on mieltynyt Aurajoen rantaan, jonka läheisyyteen hänen Kati Berg tutkii -sarjansa sijoittuu.